

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 30.1.2008

KOM(2008) 40 slutlig

2008/0028 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING**om livsmedelsinformation till konsumenterna**(framlagt av kommissionen) {SEK(2008) 92} {SEK(2008) 93} {SEK(2008) 94}
{SEK(2008) 95}**MOTIVERING****1. BAKGRUND****• Motiv och syfte**

I utkastet till förslag konsolideras och uppdateras två områden inom lagstiftningen om märkning: allmän livsmedelsmärkning och näringsvärdesdeklaration, som omfattas av direktiven 2000/13/EG respektive 90/496/EEG. Direktiv 2000/13/EG har ändrats flera gånger och utvecklingen såväl på livsmedelsmarknaden som i fråga om konsumenternas förväntningar gör det nödvändigt att lagstiftningen uppdateras och moderniseras.

I direktiv 90/496/EEG föreskrivs att kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av direktivet. De interinstitutionella förfarandena har ändrats och kommissionen ska i vissa fall överlämna en konsekvensanalys tillsammans med förslag om ny lagstiftning. Översynen av lagstiftningen om näringsvärdesdeklaration åtföljs av en konsekvensanalys i vilken det ges en översikt över genomförandet av direktiv 90/496/EEG. Därför har en separat rapport om genomförandet av direktivet inte utarbetats.

• Allmän bakgrund

Allmän märkning – Den huvudsakliga politiska vilja som gav upphov till den första ”horisontella” rättsakten om livsmedelsmärkning (direktiv 79/112/EEG) var att fastställa regler för livsmedelsmärkning i syfte att möjliggöra fri rörlighet för livsmedel i gemenskapen. Med tiden blev även skyddet av konsumenternas rättigheter ett särskilt mål för Europeiska gemenskapen.

Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd inledde 2003, i nära samarbete med berörda parter, en utvärdering av lagstiftningen om livsmedelsmärkning för att se över dess effektivitet och rättsliga grund och för att identifiera dagens konsumenters behov av och förväntningar på livsmedelsinformation, med hänsyn till tekniska och logistiska begränsningar. I slutsatserna, som offentliggjordes 2004, preciserades inriktningen för ett framtida förslag.

Näringsvärdesdeklaration – I den nyligen offentliggjorda *Vitbok om en EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma* underströks konsumenternas behov av tydlig, konsekvent och evidensbaserad information. Näringsvärdesdeklarationer är ett etablerat sätt att sprida information till konsumenterna för att stödja hälsomedvetna val av livsmedel. Det råder bred enighet om att näringsvärdesdeklarationerna kan bli ett effektivare verktyg för att främja konsumenternas förmåga att välja en balanserad kost.

Berörda parter har tagit initiativ för att uppmuntra till att näringsvärdesinformation visas på framsidan av förpackningar. Det finns skillnader mellan de märkningssystem som används, vilket kan skapa handelshinder.

Gällande bestämmelser

Förslaget innebär att följande rättsakter slås samman och ändras:

– Direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel.

I detta direktiv fastställs gemensamma märkningskrav som gäller alla livsmedel som är avsedda för konsumenter och livsmedel som är avsedda för storkök. I direktivet fastställs vilken information som måste ingå i märkningen.

Förslaget innebär att vissa allmänna principer om livsmedelsinformation införs och att det utvecklas en styrmekanism för att ta hänsyn till nya metoder som skulle ge konsumenterna möjlighet att göra välgrundade val av livsmedel. Kraven på obligatorisk information förblir i stort sett desamma, och kommissionen har möjlighet att föreslå nya krav i specifika frågor.

– Rådets direktiv 90/496/EEG av den 24 september 1990 om näringsvärdesdeklaration för livsmedel.

Genom förslaget införs obligatorisk näringsvärdesdeklaration för viktiga näringskomponenter i det huvudsakliga synfältet.

Förutom sammanslagningen av direktiven 2000/13/EG och 90/496/EEG, omarbetas följande rättsakter i texten:

- Kommissionens direktiv 87/250/EEG av den 15 april 1987 om märkning som anger alkoholhalten efter volym i alkoholhaltiga drycker som är avsedda för konsumenten
- Kommissionens direktiv 94/54/EG av den 18 november 1994 om att andra uppgifter än de som följer av rådets direktiv 79/112/EEG skall anges på märkningen av vissa livsmedel
- Kommissionens direktiv 1999/10/EG av den 8 mars 1999 om undantag från bestämmelserna i artikel 7 i rådets direktiv 79/112/EEG om märkning av livsmedel
- Kommissionens direktiv 2002/67/EG av den 18 juli 2002 om märkning av livsmedel som innehåller kinin och livsmedel som innehåller koffein
- Kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 av den 31 mars 2004 om märkning av livsmedel och livsmedelsingredienser med tillsats av fytosteroler, fytosterolestrar, fytostanoler och/eller fytostanolestrar

– Kommissionens direktiv 2004/77/EG av den 29 april 2004 om ändring av direktiv 94/54/EG beträffande märkningen av vissa livsmedel som innehåller glycyrrhizinsyra och ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra

• **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Förslaget ligger i linje med kommissionens initiativ för bättre lagstiftning, Lissabonstrategin och EU:s strategi för hållbar utveckling. Tonvikten ligger på att förenkla godkännandeförfarandet och därigenom minska den administrativa belastningen och förbättra den europeiska livsmedelsindustrins konkurrenskraft, samtidigt som man säkerställer livsmedlens säkerhet, bibehåller en hög nivå på folkhälsoskyddet och beaktar globala aspekter. För närvarande håller man på att mäta de administrativa kostnaderna till följd av de horisontella märkningsbestämmelserna, och resultatet av mätningen skulle kunna ge relevant information.

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSANALYS

• **Samråd med berörda parter**

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Det har gjorts breda undersökningar bland alla berörda parter för att ta reda på deras uppfattning om bestämmelserna i och tillämpningen av den befintliga lagstiftningen och behovet av förändring. Deltagarna var myndigheter, icke-statliga organisationer, företrädare för näringslivet och privatpersoner. Vissa samråd var inriktade på medlemsstaterna, näringslivet eller konsumenterna.

Sammanfattning av svaren och hur de har beaktats

Konsumenterna kräver mer och ”bättre” information i märkningen och vill ha tydlig, enkel, omfattande, standardiserad och tillförlitlig information. Näringslivet anser att det finns för många märkningskrav som innebär tillämpning av detaljerade, tekniska bestämmelser. Omfattningen och spridningen på texterna försämrar bestämmelsernas tydlighet och koherens. Kostnaderna för förändringar är något som bekymrar näringslivet. Medlemsstaterna vill balansera konsumenternas och näringslivets behov, med hänsyn till frågor som är specifika för deras land.

Specifika aspekter som framhölls i samrådet om allmän märkning var att

- konsumenterna tycker att det är svårt att läsa och förstå märkningen,
- det finns ett antal livsmedel där information om allergener saknas,
- ursprungsmärkning är ett problematiskt område,
- det finns ett rättsligt tomrum när det gäller förteckning av ingredienser i alkoholhaltiga drycker.

När det gäller näringsvärdesdeklarationer anser man att näringsvärdesinformation är en viktig informationskälla för konsumenten. De berörda parterna är missnöjda med lagstiftningen, men åsikterna om hur den ska förbättras går isär.

- Vissa konsumenter kräver eller föredrar en omfattande översikt över näringsinnehållet, medan andra endast är intresserade av en del

av denna information. Konsumenter och icke-statliga organisationer på folkhälsoområdet vill ha obligatoriska, fullständiga näringsvärdesdeklarationer som är lätta att förstå.

- Näringslivet är bekymrat över lagstiftningens föreskrivande natur och inverkan på utformningen av förpackningarna. Man vill ha ett flexiblere tillvägagångssätt på frivillig basis.
- Medlemsstaterna är medvetna om behovet av att minska hindren på den inre marknaden, vilket underlättas genom ett harmoniserat tillvägagångssätt. Trycket ökar emellertid från vissa medlemsstaters sida för att större flexibilitet ska tillåtas på nationell nivå, särskilt där innovativa system för näringsvärdesdeklaration används. Ett öppet samråd hölls på Internet mellan den 13 mars och den 16 juni 2006. Det kom in 175 svar till kommissionen. Resultaten finns tillgängliga på http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/betterregulation/index_en.htm.

• Extern experthjälp

Någon extern experthjälp har inte behövts.

• Konsekvensanalys

Vissa grundläggande alternativa tillvägagångssätt övervägdes:

- Inga åtgärder – Detta skulle bibehålla den rådande situationen med spridd lagstiftning, vilket skulle ha följande negativa effekter:
 - Uppdelade och förvirrande bestämmelser som försvårar effektiv tillämpning.
 - Obefogad belastning för livsmedelsföretagen på grund av föråldrade, överflödiga eller otydliga krav.
 - Skiftande bruk av märkningen från konsumenternas sida.
 - Ineffektivt bruk av märkning som ett kommunikationsinstrument.
 - Brist på anpassning av lagstiftningen till marknader i förändring och konsumenternas befogade krav.
- Åtgärder övervägdes i form av avreglering, nationell lagstiftning, icke-lagstiftande åtgärder eller uppdatering av gemenskapslagstiftningen.
- Avreglering – Detta skulle innebära upphävande av de grundläggande politiska instrumenten med horisontella bestämmelser om livsmedelsmärkning, med direkt inverkan på vertikala märkningsbestämmelser.
- Livsmedelstillverkarna skulle fortsätta att tillämpa de nuvarande bestämmelserna under en kort tid, men sedan gradvis ta bort uppgifter som de anser vara en belastning. Icke-harmoniserade bestämmelser skulle försvaga den inre marknaden, leda till dålig information och försämra konsumentskyddet. De befintliga bestämmelserna har visat sig fungera bra i fråga om fri rörlighet för varor och konsumentskydd. Avvecklingen av dem skulle möta motstånd från de flesta medlemsstater och konsumenter, eftersom dessa är vana vid de nuvarande kraven och

eventuella förändringar skulle kunna uppfattas som att man ger upp ett värdefullt regelverk. Därför ansågs avreglering inte vara ett genomförbart tillvägagångssätt.

Nationell lagstiftning – Upphävandet av de harmoniserade bestämmelserna skulle leda till att nationella bestämmelser införs, med följande konsekvenser:

- Olika nationella bestämmelser skulle hämma den inre marknaden.
 - Konkurrensen skulle snedvridas.
 - Den administrativa belastningen för näringslivet skulle öka.
 - Innehållet i och tillgången till information skulle skifta, vilket skulle vara förvirrande för konsumenterna.
- EU-medborgarnas skydd skulle variera.
- Alternativa, icke-lagstiftande åtgärder (självreglering, samreglering, vägledning) – Konsumentinformationens olika funktioner och de aktuella tendenserna till utveckling av en ”ny lagstiftningskultur” påkallade en bedömning av ett tillvägagångssätt som kunde nå en balans mellan flexibilitet och föreskrifter och mellan nationella åtgärder och EU-åtgärder. Styrning nedifrån och upp på flera nivåer (lokal nivå/nationell nivå/gemenskapsnivå) som grundas på principen om tillämpning av formella, mätbara bästa metoder skulle kunna vara ett genomförbart alternativ.
- En övergång från de redan harmoniserade detaljerade bestämmelserna till ett sådant tillvägagångssätt skulle inte ge något mervärde, med tanke på att det i onödan skulle komplicera den nuvarande förståelsen bland de berörda parterna och skulle kunna uppfattas som en avreglering. När det gäller nya politiska frågor har en utförligare och hållbarare modell när det gäller konsumentinformation, grundad på bästa metoder och en ständig dialog med berörda parter, emellertid potential att medföra positiva resultat för såväl näringslivet som konsumenterna.
- I konsekvensanalysen bedömdes effekterna av huvudalternativen för översynen av bestämmelserna om allmän märkning och näringsvärdesdeklaration utifrån alternativen inga åtgärder, frivilliga åtgärder och föreskrivande gemenskapskrav.

Kommissionen har i enlighet med arbetsprogrammet genomfört en konsekvensanalys, och rapporten om denna finns på kommissionens webbplats. Kommissionen har utarbetat konsekvensanalysrapporterna om alternativen för översynen av direktiven 2000/13/EG och 90/496/EEG, och de läggs fram med detta förslag som arbetsdokument från kommissionens avdelningar.

Konsekvensanalysen visade att konsekvenserna för tillverkarna kan minskas genom att man inför övergångsperioder så att märkningen kan ändras i samband med företagens normala märkningsuppdateringar.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

• Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

Antagande av Europaparlamentets och rådets förordning om livsmedelsinformation till konsumenterna. I förslaget

moderniseras, förenklas och förtydligas det nuvarande regelverket för livsmedelsmärkning, i synnerhet genom följande åtgärder:

- Omarbetning av de olika horisontella märkningsbestämmelserna. Sammanslagningen av dessa texter (direktiv) till en enda rättsakt (förordning) kommer att maximera synergieffekterna och öka gemenskapsbestämmelsernas tydlighet och konsekvens. Detta är en kraftfull förenklingsmetod som bör ge de ekonomiska aktörerna och tillsynsmyndigheterna ett tydligare och effektivare regelverk.
- Säkerställande av koherens mellan horisontella och vertikala bestämmelser.
- Rationalisering (uppdatering, förtydligande) av de obligatoriska uppgifter som krävs enligt artikel 3.1 i direktiv 2000/13/EG.
- Upprättande av en flexibel *bottom-up*-mekanism (genom nationella system) som skulle ge näringslivet möjlighet till innovativa lösningar och göra det möjligt att anpassa vissa aspekter i märkningsbestämmelserna till olika marknader och konsumentkrav som ständigt förändras.

Vidare införs det klara principer för en tydligare gräns mellan obligatoriska och frivilliga uppgifter. De viktigaste förändringarna när det gäller frågor som rör allmän märkning är de följande:

- Förtydligande av skyldigheterna i fråga om livsmedelsmärkning för olika livsmedelsföretagare i leveranskedjan.
- Förbättring av läsbarheten av de uppgifter som finns i märkningen genom införande av en minsta teckenstorlek för de obligatoriska uppgifterna.
- Införande av ett krav på att uppgifter om allergiframkallande ingredienser ska finnas tillgängliga för livsmedel som inte är färdigförpackade och som säljs genom detaljhandel och storkök.
- Med tanke på de särskilda omständigheterna när det gäller vin, spritdrycker och öl, föreskrivs det i förslaget att kommissionen ska rapportera om tillämpningen av de nuvarande bestämmelserna om ingrediensförteckning och obligatorisk näringsvärdesdeklaration på dessa produkter, och att särskilda åtgärder eventuellt kan antas.
- När det gäller märkning av ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort, förblir grundkravet i lagstiftningen detsamma. Denna märkning är därför frivillig, men om underlåtenhet att lämna dessa uppgifter skulle kunna vilseleda konsumenterna, blir märkningen obligatorisk. Obligatoriska eller frivilliga

uppgifter om ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort som ett marknadsföringsverktyg får inte vilseleda konsumenterna och bör grundas på harmoniserade kriterier. Ursprungslandet bör fastställas i enlighet med bestämmelserna om ursprung som inte medför förmånsbehandling i gemenskapens tullkodex. Med härkomstort avses varje ort som inte är det ursprungsland som fastställts enligt gemenskapens tullkodex. Bestämmelserna om fastställande av härkomstort ska antas enligt kommittéförfarandet. Dessutom införs kriterier för uppgivande av ursprungsland eller härkomstort för produkter som består av flera ingredienser och för annat kött än nötkött. Dessa kriterier skulle även gälla frivilligt uppgivande av "EG" som ursprung på märkningen.

– I förslaget förtydligas villkoren för att medlemsstaterna ska få anta nationella bestämmelser om ursprungsmärkning.

Bestämmelserna om näringsvärdesdeklaration omarbetas tillsammans med de horisontella bestämmelserna om livsmedelsmärkning. Genom förslaget görs näringsvärdesdeklaration obligatorisk i det huvudsakliga synfältet på ett livsmedels märkning. Förslaget möjliggör utveckling av bästa metoder när det gäller presentationen av näringsvärdesinformation, inklusive alternativa sätt att uttrycka näringsinformationen i förhållande till de totala dagsbehoven av näringsämnen eller med grafiska presentationsformer.

De viktigaste nya aspekterna i förslaget om näringsvärdesdeklaration är de följande:

- Det är obligatoriskt att deklarerera mängderna av energi, fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt per 100 g, per 100 ml eller per portion i det huvudsakliga synfältet (förpackningens framsida), medan det är frivilligt att ange näringsämnen från en fastställd lista. När de obligatoriska uppgifterna valdes, togs hänsyn till forskning som visar att konsumenterna kan känna sig överbelastade av alltför mycket information samt vetenskapliga råd om de viktigaste näringsämnen som förknippas med risken för fetma och icke smittsamma sjukdomar, samtidigt som man ville undvika alltför stor belastning på livsmedelsföretagen, särskilt små och medelstora företag.
- När det gäller alkoholhaltiga drycker, medges undantag för vin, spritdrycker och öl, och de kommer att behandlas i en framtida rapport från kommissionen.

– De obligatoriska näringskomponenterna måste även deklarerars i förhållande till rekommenderade intag, medan andra presentationsformat kan utvecklas inom ramen för frivilliga nationella system.

För att åtgärda de problem som orsakas av den uppdelade lagstiftningen, ändras, omarbetas och ersätts genom det nya förslaget befintliga bestämmelser i den nuvarande horisontella lagstiftningen om livsmedelsmärkning, vilket medför att följande rättsakter upphör att gälla:

Direktiven 2000/13/EG, 90/496/EEG, 87/250/EEG, 94/54/EG, 1999/10/EG, 2002/67/EG och 2004/77/EG samt förordning (EG) nr 608/2004.

• Rättslig grund

Artikel 95

• Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig i den mån som förslaget inte avser ett område där gemenskapen är ensam behörig.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte själva i tillräcklig utsträckning uppnå förslagets mål:

Livsmedelsmärkningen skyddar konsumenterna och påverkar deras beslut. Åtgärder på EU-nivå anses ge bättre resultat än en rad enskilda åtgärder i medlemsstaterna eftersom

i) ett harmoniserat tillvägagångssätt kan minska den administrativa belastningen för livsmedelsföretag som verkar antingen i flera länder eller i hela gemenskapen, och

ii) enhetliga åtgärder säkerställer minimistandarder på gemenskapsnivå, vilket minskar skillnaderna för medborgarna i EU. Olika märkningskrav skulle kunna undergräva de nuvarande möjligheter för livsmedelskedjan som den inre marknaden ger, vilket skulle ha stor inverkan på handeln, med tanke på att handeln inom gemenskapen 2003 utgjorde 75 % av all handel, med en omsättning på runt 120 miljarder euro. En undersökning av livsmedelsindustrin visade att 65 % av alla företag exporterade sina varor till andra medlemsstater, och över 60 % av de svarande i undersökningen förordade harmonisering av allmän livsmedelsmärkning genom lagstiftning på EU-nivå.

Kärnpunkten i gemenskapsåtgärderna är att fastställa de villkor för livsmedelsmärkning inom EU som inte kan fastställas på lämpligt sätt av medlemsstaterna själva om den inre marknaden ska fungera smidigt. I fråga om detaljerna i förordningen, kommer styrmodellen för utarbetande av nationella system att ge en metod för utformning och tillämpning som är flexiblare och ger större möjligheter till aktivt deltagande.

Förslagets mål kan bättre uppnås med gemenskapsåtgärder av följande skäl:

Erfarenheterna visar att medlemsstaterna inte kan skapa en harmoniserad gemensam marknad på ett tillfredsställande sätt och att EU kan vidta bättre och effektivare åtgärder på området konsumentupplysning. I det nya förslaget ges även utrymme för mjukare interventionsmekanismer på nationell nivå och EU-nivå.

Gemenskapens behörighet utnyttjas, samtidigt som full hänsyn tas till subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna genom att man erkänner att fullständigt enhetlig märkning i hela EU i vissa hänseenden inte nödvändigtvis är det enda och önskvärda sättet att uppnå de önskade målen. Det skulle tvärtom minska möjligheterna till snabb anpassning av de tillämpliga bestämmelserna till förändrade behov och omständigheter.

Harmonisering föreskrivs för färdigförpackade livsmedel som möjligen kan bli föremål för handel inom gemenskapen. Medlemsstaterna får införa bestämmelser för varor som inte är föremål för handel inom gemenskapen, t.ex. livsmedel som inte är färdigförpackade och livsmedel som tillhandahålls av storkök.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

• **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Genom förslaget harmoniseras regelverket för de horisontella bestämmelserna om livsmedelsmärkning och förslaget bidrar därför till konsumentskyddet genom att säkerställa att konsumenterna får lämplig information som gör det möjligt för dem att göra välgrundade, säkra, hälsosamma och hållbara val. De föreslagna åtgärderna är tillräckliga för att uppnå målen att säkerställa att konsumenterna har möjlighet att göra välgrundade val och att trygga att den inre marknaden fungerar smidigt. Samtidigt innebär de inte en överdriven eller omotiverad belastning.

Utan en harmonisering skulle antalet nationella bestämmelser öka, vilket skulle medföra en ökad belastning för näringslivet och brist på tydlighet för konsumenterna. Den ekonomiska belastningen minimeras eftersom de flesta bestämmelserna redan existerar, samtidigt som det ges tillräckligt med tid för att nya krav ska kunna ingå i tillverkarnas ordinarie märkningsändringar.

• **Val av regleringsform**

Föreslagen regleringsform: förordning, samreglering.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

De befintliga bestämmelserna är i allmänhet föreskrivande och ger medlemsstaterna ringa flexibilitet i fråga om hur de ska tillämpas. Ett direktiv skulle ha medfört ett inkonsekvent tillvägagångssätt i gemenskapen, vilket skulle ha lett till osäkerhet för såväl konsumenterna som näringslivet. En förordning ger ett konsekvent tillvägagångssätt för näringslivet att följa och minskar den administrativa belastningen eftersom näringslivet inte behöver känna till bestämmelserna i de enskilda medlemsstaterna. Riktlinjer, självreglering eller frivilliga åtgärder skulle ha medfört inkonsekvens och att konsumenterna eventuellt får mindre information, vilket inte skulle vara acceptabelt. Det finns emellertid aspekter i lagstiftningen där ett flexiblare tillvägagångssätt ansågs vara lämpligt, och i fråga om dessa aspekter utarbetas i utkastet till förslag en alternativ styrform grundad på icke-bindande föreskrifter och frivilliga åtaganden.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Inga.

5. ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

• **Simulering, pilotfas och övergångsperiod**

Förslaget kommer att omfatta en övergångsperiod.

• **Förenkling**

Förslaget innebär att lagstiftningen förenklas.

Valet av en förordning som rättsakt främjar målet om förenkling, eftersom man säkerställer att alla aktörer måste följa samma bestämmelser vid samma tidpunkt.

Sammanslagningen av direktiv 2000/13/EG med direktiv 90/496/EEG om näringsvärdesdeklaration till en rättsakt förenklar regelverket. I förslaget förenklas

dessutom strukturen hos direktiv 2000/13/EG genom att bestämmelser som redan finns i den nuvarande horisontella lagstiftningen om livsmedelsmärkning omarbetas och ersätts. Genom att förslaget behandlar vissa specifika politiska frågor kommer det att ge ett betydande bidrag till förenklad efterlevnad och större tydlighet för berörda parter.

Förslaget ingår i kommissionens löpande program för uppdatering och förenkling av gemenskapens regelverk och i dess arbets- och lagstiftningsprogram enligt referensdokument 2006/SANCO/001.

• **Upphävande av gällande lagstiftning**

Om förslaget antas kommer nuvarande lagstiftning att upphöra att gälla.

• **Omarbetning**

Förslaget innebär en omarbetning.

• **Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)**

Den föreslagna rättsakten berör en EES-fråga och bör därför omfatta Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

• **Närmare redogörelse för förslaget**

Förordningen ger en grund för säkerställandet av en hög konsumentskyddsnivå när det gäller livsmedel genom att fastställa allmänna principer och krav för lagstiftningen om livsmedelsinformation (kapitlen II och III).

I kapitel IV (obligatoriska uppgifter) förenklas den gällande lagstiftningen samtidigt som de huvudsakliga detaljerna i den obligatoriska märkningen bibehålls. Genom att definitionerna och detaljerade eller särskilda bestämmelser flyttas till bilagor blir texten lättare att följa och ändra.

Bestämmelserna om angivande av uppgifter om ursprung förtydligas.

I kapitel IV avsnitt 3 föreskrivs att näringsvärdesinformation om energivärde samt mängderna av fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt ska bli obligatorisk och att dessa uppgifter ska presenteras i märkningens huvudsakliga synfält.

I kapitel VII upprättas en styrmodell för nationella system på

livsmedelsinformationsområdet, för att uppmuntra till att det på medlemsstatsnivå skapas en interaktiv och kontinuerlig process för informationsutbyte för att möjliggöra utarbetande av nationella icke-bindande system grundade på bästa metoder. På gemenskapsnivå ska kommissionen främja och organisera informationsutbytet mellan medlemsstaterna och sig själv om verksamhet som rör utarbetandet av de nationella systemen.